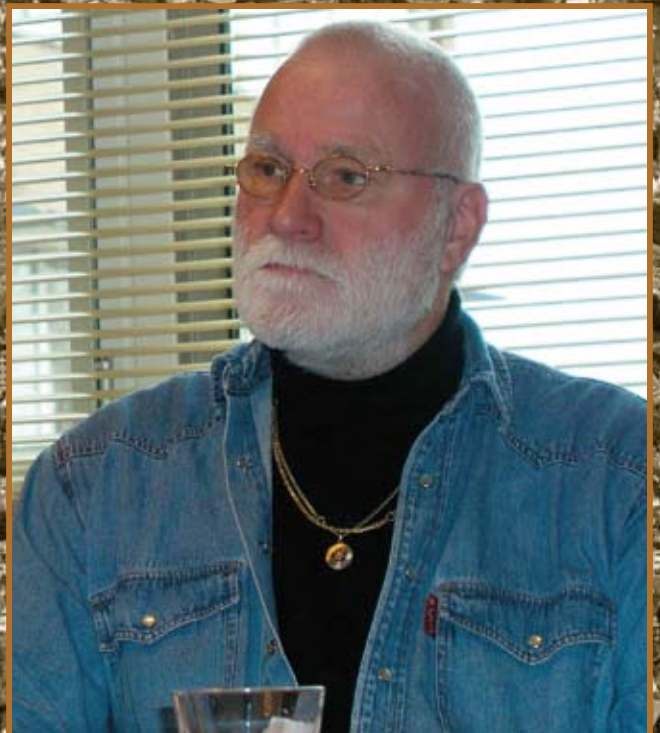

Amsterdams Aaneen

BULLETIN VAN HET AFDELINGSGROEPSBESTUUR ABVAKABO LAGERE OVERHEDEN

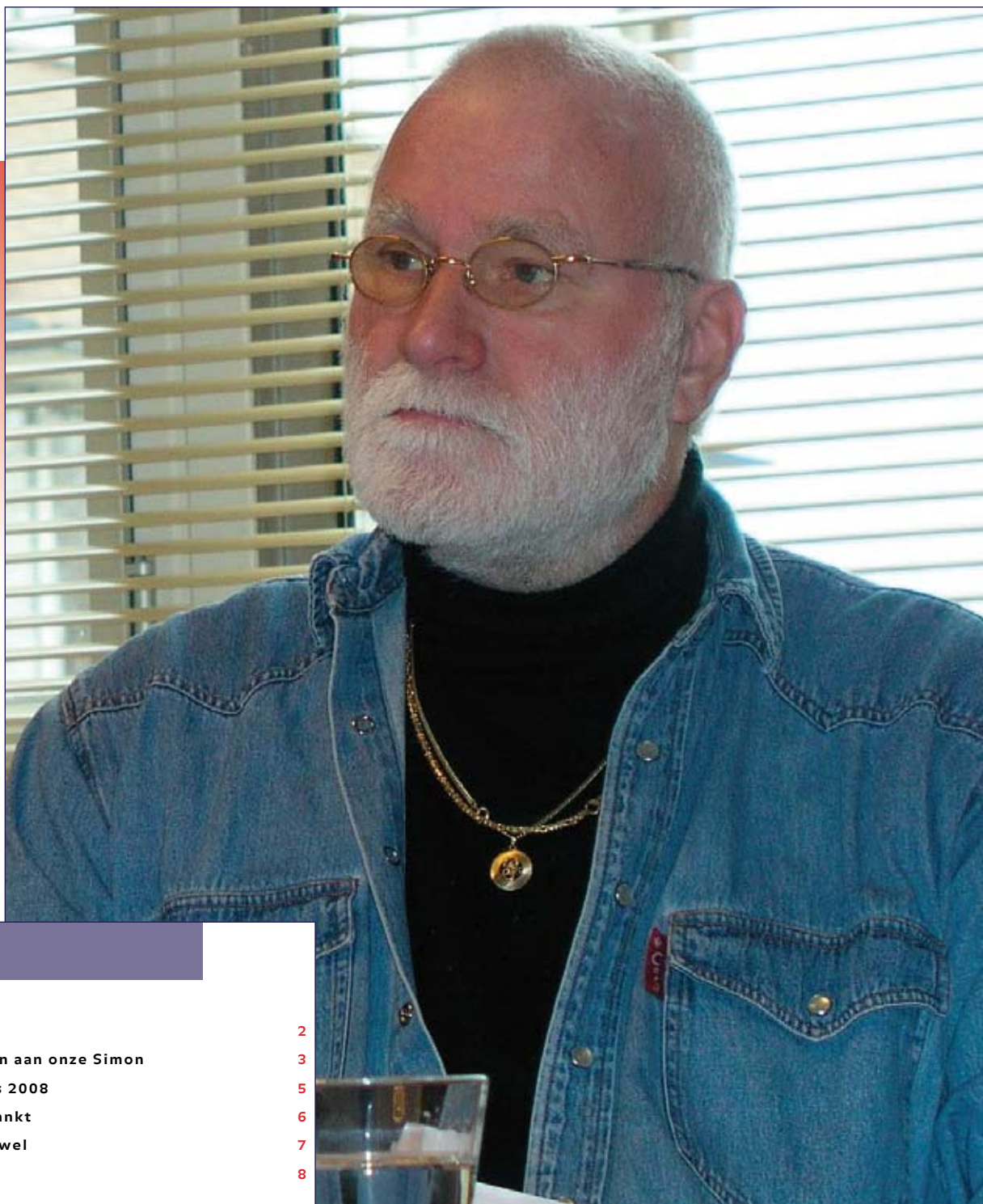

Extra uitgave, oktober 2008

In Memoriam Simon Logman

Voorwoord

Dit is een speciaal nummer van Amsterdams Aaneen gewijd aan het overlijden van redactielid Simon Logman. De leden van de redactie schrijven op de volgende bladzijden over hun overpeinzingen bij het verlies van een prominent Amsterdams vakbondlid. Verder is opgenomen de afscheidsrede van Max van den Berg en een herdenkingswoord van Ome Jan.

Inhoud

Voorwoord	2
Terugdenken aan onze Simon	3
28 Augustus 2008	5
Simon, bedankt	6
Simon, vaarwel	7
Colofon	8

Foto: Philip J. Bodenstaff

Terugdenken aan Simon Logman

Terugdenken aan Simon Logman betekent terugdenken aan een kameraad die met hart en ziel verbonden was met de arbeidersbeweging. Op Simon kon je altijd rekenen als we een beroep op hem deden, in tijden van actie stond hij altijd pal voor onze belangen. We hebben een kameraad verloren waar we met respect en eerbied op terug kunnen kijken en we zullen hem niet vergeten.

JAN MOELEE

Onze Simon?

Maandagmorgen. Na een weekje ziekte (onderuit gegaan met de motor) open ik de mail. De ongelezen berichten stromen binnen. Een mail van Johnny Middelkoop, mede redactielid van Amsterdams Aaneen. Onderwerp Simon Logman. Ah, denk ik, kan Simon weer eens niet bij de redactievergadering aan Aaneen zijn, is ie weer eens op vakantie.

Ik open de mail en lees dat Simon na een kort ziekbed plotseling is overleden..... Langzaam zak ik achterover in mijn bureaustoel, "Simon? Onze Simon? Hoe kan dat nou?" fluister ik tegen mezelf. "Wat? Problemen?" Vraagt mijn collega tegenover mij. Ik vertel hem wat er aan de hand is. "Dat is niet zo mooi", zegt hij, hij kent Simon niet.

Ik ken Simon wel. Ik ken hem al heel lang. Ik was nog maar net een jaar of drie in gemeentelijke dienst begin jaren 80 toen het land in de greep van de ambtenarenstakingen viel. Bestek 81. Toen was Simon daar ook. Weliswaar in een

heel ander deel van de stad, maar wel werkzaam bij dezelfde hoofd-afdeling Publieke Werken, afdeling Wegen.

In de jaren daarna kwam ik Simon steeds vaker tegen bij vakbonds-activiteiten. En toen ik besloot in 1987 in de medezeggenschaps-commissie plaats te nemen, kaderlid werd en dus nog meer met de bond in aanraking kwam, was het bijna vaste prik om Simon in het bondsgebouw tegen het lijf te lopen. Dat bleef zo, het leek wel of hij er woonde. Simon, recht-door zee, eigen mening, niets en niemand ontziend in zijn pogingen met zijn visie anderen te over-

tuigen. Verhitte discussies leverde dat op en zijn felle manier van discussiëren werd hem niet altijd in dank afgenomen en zette zelfs soms kwaad bloed. Maar Simon stond voor zijn zaak, stond voor de mensen, stond voor de solidariteit, geloofde in zijn overtuiging van wat goed was en wat niet. Menig vakbondsbestuurder, directeur, of leidinggevende kregen het met hem aan de stok, want Simon liet zich niet zomaar even wegwuiven.

In 2000 kwam hij met het plan de voormalige Amsterdamse variant van het bondsblad Aaneen nieuw leven in te blazen. Verzamelde een aantal enthousiaste collega's

om zich heen en stapte naar het AGB en Zoetermeer. Amsterdams Aaneen moest een maatschappelijk kritisch, ook naar de bond, blad worden voor alle Amsterdamse vakbondleden. Binnen de bond moest daar eerst eens flink over gesteggeld worden, want werd het nu een blad waarbij de vakbond zijn eigen oppositie ging financieren? Simon wist iedereen te overtuigen van het nut van een dergelijk blad. Broodnodige informatie, kritische stukken richting de werkgever, kabinet, maar ook het vakbondsbestuur, want ook daar viel het nodige op aan te merken en dat moest kunnen in zijn visie. Daarnaast zou het blad bij kunnen dragen aan de benodigde solidariteit en het oproepen en organiseren van acties. Amsterdams Aaneen was geboren.

Acht jaar lang hebben we gezamenlijk een prachtig blad neergezet, waar afhankelijk van de inhoud, veel over gesproken werd, discussie veroorzaakte en emoties los maakte. Ook binnen de redactie van Aaneen was Simon die Simon zoals beschreven. Ook binnen de redactie zorgde dat voor meningsverschillen, leverde het, soms moeizame, discussies op. Simon kon c.q. wilde de maatschappelijke veranderingen maar niet aanvaarden. Hij begreep de individualisering niet, wilde er niet aan dat het woord en daarmee ook het begrip solidariteit allang uit het woordenboek geschrapt zijn, zoals ik hem zo vaak voorhield in de discussies die we voerden. "Ik begrijp dat niet, hoe kan dat nou?" Verzette hij zich dan. De wereld is veranderd en veranderd nog steeds. Simon had daar moeite mee. Simon wilde niet begrijpen dat de tijden van Ome Jan "willen we naar de Dam, dan gaane we naar de Dam" ver achter ons

lagen. De tijd dat er met 30/40/50 duizend ambtenaren gestaakt en gedemonstreerd werd is over. "Iedereen is alleen maar met zichzelf bezig in deze maatschappij", hield ik hem dan voor. "Dit het grote IK tijdperk Simon". Simon zuchtte dan diep, haalde zijn schouders op, trok zijn mondhoeken omhoog en draaide nog wat ongemakkelijk op zijn stoel.

De Amsterdamse vakbeweging is een bijzonder bewogen, bevlogen en gepassioneerd kaderlid verloren. Collega's hoe ze ook over Simon denken, ze zullen nimmer ontkennen dat Simon er stond, altijd, voor de goede zaak, met het hart op de goede plaats, ook al waren ze het misschien niet altijd eens met de manier waarop hij dat deed.

Acht jaar lang heb ik samen met Simon en de andere redactieleden Amsterdams Aaneen mogen maken. Ook in deze functie was Simon bewogen, bevlogen en gepassioneerd. Ik ben dankbaar dat ik met Simon Logman heb mogen werken en hem heb gekend, zoals ik hem heb gekend, compleet met zijn nukken en eigenaardigheden. Simon bedankt we zullen je missen, maar vergeten nooit.

HJALMAR SILBERMAN

Op 28 augustus jongsleden overleed Simon Logman

De nestor, animator en organisator van de redactie van de Amsterdamse AanEen. Deze herinnering aan Simon gaat over het gedachtegoed dat hij m.i. uitdroeg en naliet aan de redactieleden van de Amsterdamse AanEen. Een gedachtegoed dat vorm gegeven wordt door daden en noeste arbeid.

Simon had eind afgelopen eeuw het idee opgevat dat de Amsterdamse leden meer betrokken moesten worden bij het vakbondswerk van AbvaKabo. Hoe moest dat vorm gegeven worden? Vanuit zijn bouw- en bestratingsverleden, aangevuld met de wijze lessen van de door Simon gevolgde sociale academie, wist hij dat betrokken raken van mensen begint met behulp van informeren. Kortom, een kritisch vakbondsblad voor de AbvaKabo-leden, werkzaam bij de gemeente Amsterdam. De volgende stap was mensen interesseren om deel uit te gaan maken van de redactie. Zeer snel had Simon nog een vijftal kaderleden bereid gevonden de redactie te vormen, daarnaast had Simon ome Jan Moelee bereid gevonden om vaste columnist te worden.

Nu begon zijn eeuwige strijd met de bestuurders van AbvaKabo, immers er moest geld vrijgemaakt worden binnen de afdeling Amsterdam om het blad het licht kunnen doen laten zien. De redactie, onder leiding van Simon, wilde wel aan de slag maar er waren wel een aantal randvoorwaarden. Het moest niet een blaadje worden als de gestencilde oude Amster-

damse AanEen van de jaren tachtig van de vorige eeuw, full-color was de insteek, het moest 6 keer per jaar verschijnen in een oplage van 10.000.

Dat was het moment dat ik Simon heb leren kennen als de noeste arbeider die gaat voor zijn product en zijn overtuiging. Als secretaris van het Afdeling Groep Bestuur wist hij gedaan te krijgen dat er geld vrij kwam, ondanks de tegenwerpingen van de toenmalige bezoldigd bestuurder. Simon heeft de blaren op zijn tong gepraat en gebakeleid, maar hij was op deze wijze niet alleen de verwekker maar ook de verloskundige van zijn kindje 'Amsterdamse AanEen'. De jaarlijkse strijd om binnen de begroting geld vrij te maken voor de Amsterdamse AanEen, won Simon ieder jaar ondanks dat er weer bezuinigingsvoorstellen op de redactie af kwamen.

Tot augustus 2008, ruim acht jaar na het verschijnen van het eerste nummer, was de oorspronkelijke redactie nagenoeg nog intact en ome Jan Moelee nog columnist. Dat zegt iets over de kracht van dit collectiefje, acht jaar lang wist de redactie artikelen te schrij-

ven, mensen te motiveren om artikelen aan te leveren, leden te boeien, te irriteren, te triggeren, etc. Maar wat vooral nog overeind was gebleven was mensen te informeren en zaken aan de kaak stellen door middel van kritische artikelen, met nog steeds als doel leden betrokken maken. Het oorspronkelijke doel van Simon die immer geloofde in de kracht van de vakbond en in de kracht van mensen. Het jaarlijkse nummer van de Amsterdamse AanEen in het kader van de herdenking van de februaristaking was de verpersoonlijking van het geloof in de kracht van mensen.

Acht jaar lang hebben we in de redactie gepraat, gediscussieerd, gedold, geproduceerd en elkaar gemotiveerd om de kar te blijven trekken omdat informeren/ communiceren de brug is naar het vasthouden en vergroten van betrokkenheid van mensen bij het vakbondswerk. Dat was, is en blijft de cultuur van de redactie van Amsterdamse AanEen, in de geest van Simon gaan wij collectief verder ook al hebben wij noodgedwongen afscheid moeten nemen van onze nestor.

We zullen Simon missen en hij zal altijd in mijn herinnering blijven als de noeste werker die geloofde in de kracht van het strijdende collectief. Bij zijn crematie klonk de 'Internationale', toepasselijker had het niet gekund.

NICO LAMMERS

Simon, bedankt, we zullen je missen

Simon was een man van het collectief, een vakbondsman in hart en nieren. Hij was betrokken bij het gebeuren binnen de bond en had daar vaak kritiek op. Dat stak hij nooit onder stoelen of banken. Vooral de manier waarop de bond van de basis, de leden, los groeide was hem een doorn in het oog.

Maar hij ging daar niet over zitten zieken, of stapte uit, nee hij zocht naar mogelijkheden om het tij te keren. Hij was daarin strijdbaar en recht voor de raap, maar altijd vanuit de intentie om uiteindelijk op één gezamenlijke noemer te komen. De bond, dat zijn de leden en de leden dat zijn wij, was zijn motto.

inbreng: "te weinig tekst", "te veel tekst", "dat leest geen hond", en het voor hem heilige: "afpraak is afspraak". Hij zorgde door zijn brede kring van contacten voor de nodige kopij. Hij zorgde voor de inbreng van Ome Jan, tekst die hij later zelf op zijn PC uittipte. Hij trad op als probleemoplosser, bijvoorbeeld wanneer de zending weer eens vast leek te lopen.

Ondanks dat hij de laatste jaren steeds vaker moeite kreeg met de koers van de bond, die naar zijn mening meer en meer op een soort veredelde ANWB ging lijken in plaats van een strijdbare arbeidersvereniging, bleef hij ook na zijn FUT actief als lid van de redactie.

Voor Amsterdams Aaneen leerde hij met de computer omgaan en leerde hij mailen. Voor Amsterdams Aaneen kon je hem zijn bed uitbellen. Letterlijk.

Dinsdag 19 augustus, zouden we Amsterdams Aaneen nummer 35 bij de drukker aanleveren. De maandagmiddag ervoor waren er nog een paar dingen met hem doorgesproken. Die dinsdag belde zijn "meisie" op: Simon kon niet komen omdat hij zich niet goed voelde. Woensdagmiddag toch nog de proefdruk met hem doorgespraakt, maar hij zei zich nog steeds niet goed te voelen. Hij was moe en ging naar bed.

Amper een week later gaf Simon's lichaam de strijd op, maar zijn geest geeft de strijdvaan door!

Simon, bedankt, we zullen je missen.

JONNY MIDDELKOOP

Zo ergerde hij zich al jaren aan het steeds meer solo gaan van de bondsbestuurders. Zij deden steeds vaker zaken zonder de leden en kaderleden hierin te kennen. Ook de informatie naar de leden toe was beperkt tot een paar nieuwsbrieven per jaar.

Dat was voor hem de reden om in 1999 samen met een aantal kaderleden het initiatief te nemen voor het uitbrengen van een eigen Amsterdams vakbondsblad. Het moest een blad worden voor, en gemaakt door de leden. Een blad dat kritisch de bondsontwikkelingen op Amsterdams niveau zou gaan volgen. Een blad dat de leden zou informeren en de discussie zou stimuleren. Een blad dat stellingen in zou nemen en indien nodig tegen heilige huisjes aan zou schoppen.

Dat initiatief gaf nogal wat golfjes in de ABVAKBO organisatie. Daar zat men helemaal niet op te wachten. Wie zou dat betalen? Onder wiens verantwoordelijkheid werd het blad dan wel uitgebracht? Hoe werd de inhoud met het staande bondsbeleid afge-

stemd? Maar Simon geloofde erin en ging ervoor.

Nadat het Amsterdams Groepsbestuur het groene licht had gegeven, was er geen ontkomen meer aan. Er zou, in navolging van "Landelijk Aaneen" een "Amsterdams Aaneen" komen. Simon schreef de statuten. Simon deed de onderhandelingen over het budget. Simon legde de contacten met de Staddrukkerij. Simon zorgde ervoor dat Amsterdams Aaneen met het landelijke blad zou worden verzonden.

In september 2000 verscheen het eerste nummer onder verantwoordelijkheid van het Amsterdams Groep's Bestuur. Het zouden uiteindelijk 8 jaargangen worden, 35 nummers, 420 bladzijden, plus de extra themanummers voor de jaarlijkse herdenking van de Februaristaking.

Vanaf het begin had Simon een prominente plaats binnen de redactie. Hij was de nestor. Hij miste geen vergadering. Hij hield de overige redactieleden scherp door zijn

Simon, vaarwel, je blijft in onze herinnering.

Het overlijden van mijn vriend Simon Logman heeft ons allen als een onverwachte schok getroffen. Dat geldt in het bijzonder voor jou Tonnie en voor Simons kinderen en kleinkinderen. Het verlies van een liefhebbend echtgenoot, vader of opa brengt veel verdriet en vraagt een langdurige verwerking.

In de kring van Simons vrienden en kameraden is een gat geslagen. Juist dit overlijden roept zo vele herinneringen op uit een ver en een recent verleden. Want Simon had een druk en veelzijdig leven.

Uit een baaierd van gebeurtenissen wil ik twee elementen naar voren brengen, gebeurtenissen die de mens Simon tekenen.

Allereerst zijn vakmanschap. Uren kon hij praten over het dreigende verlies van het vak stratenmaker. Zijn afschuw van asfalt wegen en de schoonheid van een goed neergelegd plein. Met groot elan hielp hij de verschillende afdelingen van de Openbare Werken in Osdorp te richten op uitstekende serviceverlening voor de bevolking.

En Simon wist van wanten. Toen ik in mijn tuin een terrasje wilde aanleggen, en na een half uur graven en timmeren de eerste tegel nog niet recht gelegd had gekregen, greep Simon in. Hij kon het niet aanzien een in een half uur lag mijn terras een prima bij.

In de tweede plaats, en dat was veel belangrijker, was Simon een strijdbare man, die opkwam voor de belangen van zijn collega's, voor zijn medemensen. Een linkse politiek denker, maar vooral een nauwgezette vakbondman.

In 1983 brak de algemene ambtenarenstaking uit. De prijzen gierden omhoog en de mensen eisten verhoging van de salarissen. Week na week verstreek en de stemming werd grimmig, de acties sterker en veelzijdiger. Ook in Osdorp. Hier ging het stadsdeelkantoor met een ketting op slot. Simon stond als lid van de medezeggingscommissie in de voorste rij.

Een ketting sloot het stadsdeelkantoor af. Was dat wel wettelijk? Was dat geen burgerlijke ongehoorzaamheid? Ja zeker!

En nu wil ik iets zeggen tegen de kinderen en kleinkinderen van Simon.

Op dit moment zien we onder druk van een Telegraafhete mensen

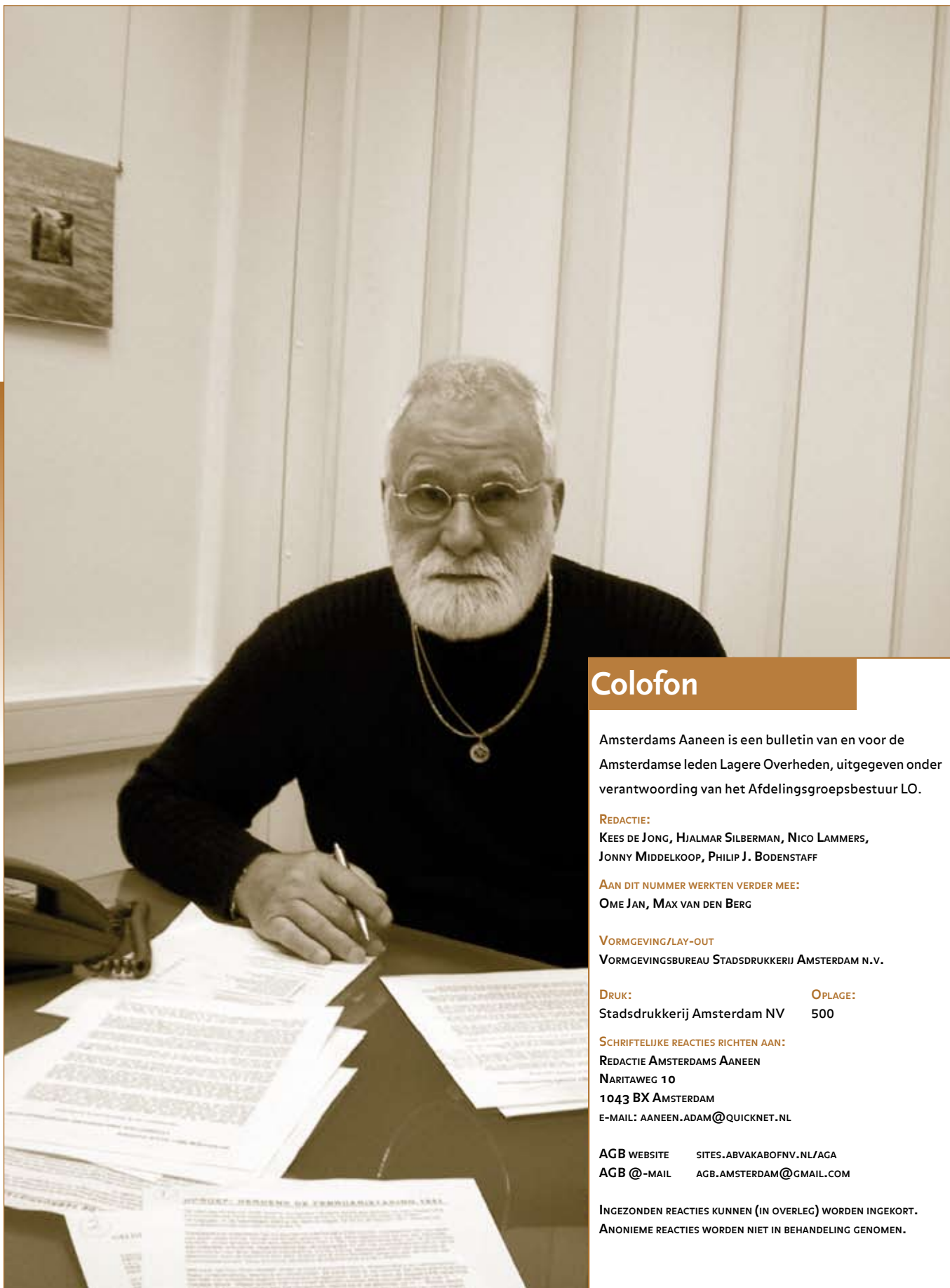
terugkrabbelen en excuses aanbieden voor handelingen uit de jaren tachtig.

Zo iemand was jullie vader en opa niet. Hij was trots op zijn strijdbare vakbondsverleden. Hij verloochende zijn strijdbare en verantwoordde daden niet. Hij bleef de actieve inspiratiebron voor zijn omgeving. Simon was een vader, een opa om trots op te zijn.

En in die geest nemen Tonnie, Remon en Rimina, Saskia en Sander Isabella, Lars, Jessery en Jamila tezamen met zijn vele vrienden en kameraden afscheid van een fijn en nuchter mens die het goede in de samenleving nastreefde.

Simon, vaarwel, je blijft in onze herinnering.

MAX VAN DEN BERG
SP -ACTIVIST

Colofon

Amsterdams Aaneen is een bulletin van en voor de Amsterdamse leden Lagere Overheden, uitgegeven onder verantwoordelijkheid van het Afdelingsgroepsbestuur LO.

REDACTIE:

KEES DE JONG, HJALMAR SILBERMAN, NICO LAMMERS,
JONNY MIDDELKOOP, PHILIP J. BODENSTAFF

AAN DIT NUMMER WERKTEN VERDER MEE:

OME JAN, MAX VAN DEN BERG

VORMGEVING/LAY-OUT

VORMGEVINGSBUREAU STADSDRUKKERIJ AMSTERDAM N.V.

DRUK:

Stadsdrukkerij Amsterdam NV

OPLAGE:

500

SCHRIFTELIJKE REACTIES RICHTEN AAN:

REDACTIE AMSTERDAMS AANEEN

NARITAWEG 10

1043 BX AMSTERDAM

E-MAIL: AANEEN.ADAM@QUICKNET.NL

AGB WEBSITE SITES.ABVAKABOFNV.NL/AGA

AGB @-MAIL AGB.AMSTERDAM@GMAIL.COM

INGEZONDEN REACTIES KUNNEN (IN OVERLEG) WORDEN INGEKORT.

ANONIEME REACTIES WORDEN NIET IN BEHANDELING GENOMEN.